

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI.

V sredo, dne 7. decembra 1921 zvečer točno ob 8. uri v veliki dvorani hotela „UNION“

I. KONCERT

iz cikla jubilejnih koncertov ob 50letnici
Glasbene Matice z izključno
izvirnim sporedom

Izvaja ga slovenski koncertni in operni
pevec, član državne opere na Dunaju

JULIJ BETETTO

SPORED.

1. Anton Lajovic:	4. a) Marij Kogoj:
a) Mesec v izbi.	Da sem jaz Jezus.
b) Serenada.	b) Emil Adamič: Noč.
c) Pesem starca.	c) Emil Adamič:
2. a) P. Hugolin Sattner:	Nocoj je pa svetla noč.
Zaostali ptič.	5. Lucijan Marija Škerjanc:
b) Josip Michl:	a) Večerna impresija.
Človeka nikar.	b) Počitek pod goro.
3. Josip Pavčič:	c) Beli oblaki.
a) Priplula je pomlad.	6. a) Fran S. Vilhar: Mornar.
b) Dedek Samonog.	b) Fran Gerbič:
ODMOR.	Pojdem na prejo.

Na klavirju spremlja konservatorijski prof. Janko Ravnik.

Mesec v izbi.

Svetlo pod posteljo,
glej, mesec sije,
kot kadar sneg blesteči
vso zemljo pokrije.

Obrnem glavo navzgor.
Glej, mesec čist je tih.
Spet nagnem glavo
in k tebi v daljavo
tja k tebi moj daljni dom,
vas mi splava tožen vzdih

Litaipo-Bierbaum-Zupančič.

Serenada.

Devojčica moja,
ti davno že spiš.
V zvoniku bije
polnoči,
in v tvoji spalnici
lučka bedi,
in v tvoji spalnici
paradiž.

Jaz grem vsak večer
na božjo pot.
Pod tvojim oknom
grem vsak večer,
da najde duša
moja mir,
grem vsak večer,
na božjo pot.

Čuj posteljo tvojo
zastražil je Bog.
Ob postelji tvoji
kerub stoji,
in skozi temo
se mu meč blesti,
in ta blesk je hladan,
in ta blesk je strog.

Le spavaj sladko,
ti srček moj!
Pod tvojim oknom
grem vsak večer
in v moji duši
sladek je mir,
dokler je Bog oče
stražnik tvoj!

Oton Zupančič.

Pesem starca.

Konja si osedlam,
konja histrega,
pohitim, poletim
kakor sokol ptič.

Čez polje, čez morje,
v deželo daljno:
vjamem jo, pripeljam
si nazaj mladost.

Čil in zal kot nekdanj
se pokažem vam,
po omrežim srce
mnogim deklicam.

Pa saj ni je steze,
v prošlost ni poti!
na zahodu nikdar
vstalo solnce še ni.

Koclov-Zupančič.

Zaostali ptič.

In ti si edini še tukaj ostal,
Oj ptiček, od trume vesele?
In nič po krilatih ti sestrah ni žal,
Ki splule so v južne dežele?

Oh, vidim, ni mogla te bolna perut
Čez morje široko prenesti,
Strl sredi je poti jo lovec ti krut,
pri bregu si moral obsteti.

Zapuščen, bolan zdaj na produ stojiš,
Peruteo pobešaš krvavo,
Za družbo predrago, sirota, strmiš
V daljavo čez morsko planjavo.

Pač sanjaš o krajih, kjer solnce toplo
Sesticam, družicam se smeje,
Kjer cvetje dišeče in sadje zlato
Visi od citronove veje.

Moj ptiček, jaz dobro umejem boleost,
Ki vbogo srce ti razriva;
Pa pojdi z menoj kot tovariš mi zvest
In skupaj boleosti nosiva.

Saj meni so tudi ti doli le prod,
Duh lepše, srečnejše mi sluti, —
Kako jaz po njih omedlevam od tod,
A strte so moje peroti.

Človeka nikar.

V delavnico sem tvojo zrl,
ki bitij si rodil brez broja!
Skrivnostno snuje roka tvoja!
Nikjer je stalne ni stvari,
a prah noben se ne zgubi!
V delavnico sem tvojo zrl,
in videl vedno sem vrtenje,
prelivajoče se življenje,
prerojevanje, prenavljanje,
iz bitja v bitje presnavljanje,
a smrti nisem vzrl nikjer!

Brezumni svet plakaje toži,
ko pade cvet duhteči roži,
ko izmej dragih mu kater
duha okove v grob položi,
češ: rodni brat mu je umrl!
In smrti ni!

V delavnico sem božjo zrl,
tam prestvarjanje sem stvari,
a smrti nisem vzrl!
Začetnik moj, ki si me vstvaril,
duha si iskro mi razžaril,
v oklep prsteni jo zaprl...
Zakaj? Veš ti!

Ko ilnato boš ječo strl,
ne bom umrl!
No duhu poženo peroti,
ki jih iz dola solz in zmot
razvlje na skrivnostno pot...

Kam? Tebi hitel bo naproti,
da enkrat tvoj obraz bi zrl,
da zrl bi solnčnojasno lice,
obraz ljubezni in resnice!

To prst pa prsti izročē,
in svet ob noč pozabi kraj,
krijoč ostanke te.

In ni mi žal! Svet zabi naj!
Ti ga ne zabiš!

Za novo stvar moj prah porabiš,
za kako? Jaz ne vem.

Ti sam si gospodar!

A eno te prositi smem:
Iz praha vzgoji ti cvetico,
podari logu pevko ptico,
katerokoli vstvari stvar...

Kedor pa bi ko jaz na sveti
imel čutiti in trpeti,
mej dvomi, zmotami viseti...
Človeka — vstvariti nikar!

Priplula je pomlad...

Priplula je pomlad z neba
nesoč nam košček raja
in po doleh in vrh gora,
nam k cvetu cvet zasaja.

A čudo glej: še vrh grobov
mlado, krepko življenje;
travic nebroj, nebroj cvetov,
proslavlja tu vstajenje.

A ti srce,
kje tvoji so cvetovi?
Gredice tvoje vse mrtve?
Saj vsi cveto: grobovi!

S. Gregorčič.

Dedek Samonog.

Pase dedek Samonog
čredo vrača skok na skok,
ovce bele, koze črne.

Kadar čredo vso zavrne
koze, ovce, Samonog,
kadar čredo vso napase,
druga noga, mu izrase.

O. Zupančič.

Da sem jaz Jezus.

Da sem jaz Jezus
šel na morje bi široko,
z vetrom s plugom božjim
v prsi izorano.
Stopala bi noga po gladini sinji,
ne ugreznilo bi morje se pod mano.
Sam pod svojim Bogom,
daleč nad vodami,
na okoli večnost
in samota tajna.
Zarja sklanjala bi name svetlo lice,
v duši mi zvenela melodija bajna.
Da sem jaz Jezus
k nebu dvignil svojo roko
in k očetu molil bi molitev vneto:
glej: sejalec sem,
ljubezen seme sveto daj mi
klasju zrelega pod srp visoko.

Cvetko Golar

Noč.

Kakor srebrni pasovi
tonejo ceste v noč,
Kam, o bratje, drugovi,
utonila nam noč?

Kakor goreči cvetovi
padajo zvezde z neba,
naše sanje drugovi,
uklenila tema.

Naša vera drugovi,
naša ljubezen je šla...
Kakor goreči cvetovi
padajo zvezde z neba.

Fran Albrecht.

Nocoj je pa svetla noč.

Nocoj je pa lep večer,
nocoj je pa svetla noč,
mesec sije vso noč,
spati ni mi moč.

Jaz pa pojdem na vas,
jaz pa zapojem na glas,
zavriskam čez tri gore,
da me bo slišalo moje dekle.

Narodna.

Večerna impresija.

V trudnih barvah se smehljajo parki...
Veter komaj zgiblje jih v vejevju
in boječe, že visoko v drevju,
trepetajo zadnji solnčni žarki . . .

Vse po stezah v teh tihotnih gajih
znane, v pesek dahnjene stopinje;
tiho grem po teh samotnih krajih
in ves blažen nate moj spomin je.

J. Gruden.

Počitek pod goro.

Davno, davno ptički že so odleteli,
v daljo vsi oblaki tihi so skopneli.

Jaz le in ta gora še ostala sva,
kakor da nikdar se ne nagledava.

Li-tai-po; G. Hauser; F. Kosnik.

Beli oblaki.

Preko zelenih gor,
omrzlo tujino,
beli oblaki te spremljajo
v sivo daljino.

Preko zelenih gor,
preko šumčih rek,
bela se pota vijejo
beli oblaki te spremljajo.

Proti večeru se vležejo,
na jezera mirno gladino,
zjutraj pa zopet s teboj na pot,
v mrzlo, neznano tujino.

Li-tai-po; O. Hauser; P. Karlin.

Mornar.

Nezvesta, bodi zdrava,
čolnič po mene plava,
na barko kliče strel!

Po zemlji varro hodi,
moj up je šel po vodi,
mi drug te je prevzel.

Pri Bogu sem obljubil,
da pred bom dušo 'zgubil,
ko nehal te ljubiti'.

Si z desno v desno segla,
pri Bogu si prisegla,
mi vedno zvesta bit'.

Morja široka cesta
peljala me je v mesta,
kjer lepe deklice;
obrazov njih lepota,
sneg beli njih života
zmotila nista me.

Spet so se jadra bela
od južnih sap napela,
prinesla me nazaj;
dekleta moj'ga ženo
sem našel poročeno, —
prestal, sam Bog ve kaj!

Le jadra spet napnimo,
valovom se 'zročimo,
kak je čisto morje!
Kaj njemu upat' smemo,
mornarji dobro vemo,
dekletom kaj, — kdo ve?

Ne straši moč vibarja,
ne grom valov mornarja,
se smrti ne boji.
Spomin v potopu mine,
ljubezni bolečine
vsak dan spet oživi.

Po morju barka plava,
nezvesta, bodi zdrava,
sto tebi sreč' želim!
Po zemlji srečno hodi,
moj up je šel po vodi,
le jadrajmo za njim!

Fr. Prešeren

Pojdem na prejo.

Pojdem na prejo, na prejo,
saj me ne mara ljubica več.
Pojdem na prejo kot ptiček na vejo,
kar je bilo, je za vekomaj preč.

Predejo, predejo bela dekleta
z drobnimi prsti nitke tenke,
nitka od srca do srca se spleta
v mrežo zapleteno mi je srce.

Ali bi Marico, ali bi Barico,
Ančiko, Staziko? Kam iz zadreg?
Ali bi Ančiko, ali bi Barico,
Ančiko, Staziko? Kam iz zadreg?

Ljubica prava, ostani mi zdrava
Zdaj bom pa ljubil dekleta vse v prek.

O. Zupančič